

Hồi 302

Binh phân đa lộ

Mộ Dung Chiến uy nghi ngồi trên chiến mã, song mục sáng rực như hai ngọn đuốc lớn nhìn quân địch điều động, không chớp lấy một cái, thần thái ung dung, gương mặt thản nhiên tựa cá về biển lớn.

Xung quanh hắn là Điều Mãnh và bảy tám tên cao thủ bản tộc, kỵ binh tọa hạ lần lượt kết trận ở hai bên tả hữu, ngoài ra còn có một đạo quân nghìn người ở phía sau áp trận nữa.

Điều Mãnh nói: "Quân địch không quá hai ngàn tên, chắc chỉ là hư trương thanh thế để phòng chúng ta đánh thốc ra ngoài Nam môn thôi".

Mộ Dung Chiến không trả lời gã, lưu thần quan sát biến hóa của quân địch rồi đột nhiên bật cười nói: "Đây là quân của Mộ Dung Lâm ra khỏi Tập nghênh đón chúng ta, không phải đơn giản chỉ là ngăn cản thế tiến của bọn ta đâu, mà chính là muốn lợi dụng lúc chúng ta mệt mỏi sau chặng đường dài, nhưng chúng nào biết đêm qua bọn ta đã nghỉ ngơi cả đêm, bồi dưỡng tinh thần, hôm nay chỉ đi có mười dặm đường ngắn ngủi cơ chứ".

Điều Mãnh không giấu nổi sự khâm phục: "Chiến gia thật anh minh, mới đầu đi gấp cả ngày lẫn đêm làm bọn thuộc hạ mệt đến chỉ còn nửa cái mạng, thì ra là đã sớm dự đoán trước được tình huống này".

Rồi gã lại ngạc nhiên thốt lên: "Nhưng chỉ dựa vào binh lực của đối phương, làm sao dám đối đầu trực diện với bọn ta nhỉ?".

Mộ Dung Chiến cười lạnh nói: "Hừ! địch nhân giờ tiến rất chậm nhưng ổn định, có thể chuyển từ chậm thành nhanh bất cứ lúc nào, muốn xung phong bố trận cũng chỉ trong nháy mắt, chiến pháp này rõ ràng là muốn thu hút sự chú ý của ta, khiến chúng ta tập trung cố thủ phía trước đây. Bà nó chứ! Ta sao có thể trúng kế được. Muốn đấu trận pháp với ta phải không, Mộ Dung Chiến này cũng vui vẻ bồi tiếp các ngươi thôi. Bọn chúng tưởng rằng trận thúc là điểm yếu nhất của ta chắc, lão tử đây sẽ cho chúng biết thế nào là trời cao đất dày".

Điều Mãnh cũng xuất thân trong gia tộc đời đời làm tướng, liền quan sát kỹ hơn, quả nhiên nhận ra đối phương đang bày thế trận tiên phong, tập trung chủ lực ở giữa, hai bên tả hữu hỗ trợ, tất cả đều là kỵ binh chủ công. Khi hành quân, trung quân sẽ tiến lên trước, hai quân tả hữu áp trận đằng sau, đến khi trung quân dừng lại, hai bên tả hữu liền tràn lên như nước vỡ bờ, gây nên áp lực cực lớn cho địch nhân.

Đột nhiên phía tả sáng loé lên năm lần, rõ ràng là có người đang dùng gương phản chiếu ánh mặt trời để báo tin cho bọn họ.

Mộ Dung Chiến hân hoan nói: “Quả nhiên không nằm ngoài sở liệu của ta, địch nhân có năm ngàn người đã đi đường vòng tiềm phục hai bên, chuẩn bị tấn công đột kích, nhưng làm sao có thể giấu được Hoang nhân thám tử của bọn ta được chứ”.

Điều Mãnh liền tán thưởng: “Chiến gia quả không hổ là người ăn cơm trên chiến trường, nắm rõ chiến sự như lòng bàn tay, chỉ nhìn thần thái ung dung của ngài là thuộc hạ thấy thập phần tự tin rồi”.

Mộ Dung Chiến bật cười nói: “Ta cần người làm phó tướng cho ta chứ không phải làm kẻ vuốt mông ngựa để ta vui lòng đâu đấy”.

Kế đó liền thúc cương, khiến chiến mã chồm lên phía trước hí dài một tiếng, đồng thời hét lớn: “Các vị huynh đệ!”.

Thủ hạ chiến sẽ lập tức ngược đầu lên nhìn về phía hấn.

Mộ Dung Chiến thúc ngựa từ từ đi vòng quanh trên đồi, để người người đều nhìn thấy rõ hấn, rồi đưa cao hữu thủ, nắm chặt lại nói: “Giờ khắc chúng ta phản công Biên Hoang Tập cuối cùng đã đến rồi, đại trượng phu da ngựa bọc thây, chúng ta thà chết oanh oanh liệt liệt trên chiến trường cũng không chịu làm kẻ sống trộm hèn nhát, đúng không?”.

Chúng chiến sĩ liền reo hò vang dội, sĩ khí lên cao đến đỉnh điểm, người người đều thề chết không lui.

Mộ Dung Chiến hét vang: “Nhưng Mộ Dung Chiến này quyết không để các người đi vào cõi chết đâu, kẻ chết là những địch nhân đánh giá thấp chúng ta cơ, bố thuấn trận cho ta!”.

Mệnh lệnh vừa phát xuống, tả hữu lưỡng trận lập tức có năm trăm người nhảy xuống ngựa, cỡi thuấn mây nhẹ, bày bố thuấn trận ở phía trước, các chiến sĩ phía sau xông lên dắt ngựa đi, sau đó rút trường cung ra, chia thành hai đội đứng sau lưng thuấn trận, động tác hết sức thành thực, trật tự mà nhịp nhàng, hình thành nên một khí thế kinh nhân, che lấp cả khí thế hung hấn ập tới của địch nhân.

Tiếng tù và cất lên, quân địch liền ngừng lại, bố trận ngoài hai ngàn bước, nhưng vẫn có thể tấn công bất cứ khi nào.

Mộ Dung Chiến trở lại bên cạnh Điều Mãnh, họ Điều đang cùng các chiến sĩ hò hét vang động cả một góc trời.

Mộ Dung Chiến thần định khí nhàn đảo mắt nhìn quanh một lượt, rồi nói: “Phải đa tạ quân Kinh Châu đã tặng cho ta những thứ này, không có sự khăng khải của họ, e là bọn ta không thể bày được thuần bài trận, ha ha...”.

Tả hữu nghe câu nói đùa của hắn cũng thoải mái cười ồ lên, đúng thật là đám tiểu dụng binh, coi chết như không.

Điều Mãnh đưa mắt quan sát địch nhân, mỉm cười nói: “Con bà nó! Còn không sợ chắc!”.

Mộ Dung Chiến nói: “Không phải bọn chúng sợ, mà là thấy dấu chí của chúng ta cao ngút trời, sợ bọn ta đột nhiên phản kích, thế nên mới tạm chậm lại thế tiến lên, đợi viện quân bên tả đến để giảm bớt áp lực, dùng quân lực đông hơn gấp bội để lung lay lòng quân của ta, rồi mới dựa vào phản ứng của bọn ta mà định ra kế sách tiến thoái”.

Điều Mãnh nói: “Mới đầu thuộc hạ còn tưởng rằng địch nhân không dám xuất Tập nghênh tiếp, không ngờ lại hoàn toàn ngược lại, trận cược bọn ta còn chưa ổn định thì lũ con cháu rùa đó đã bò ra rồi”.

Mộ Dung Chiến mỉm cười nói: “Đại để thì phán đoán của ta về tình hình quân địch không sai sót nhiều lắm, nếu địch nhân chia ra trên một nửa binh lực để đối phó bọn ta thì mới có thể gọi là đánh đòn phủ đầu, giờ lại thì vẫn là lấy thủ làm chính. Binh pháp có câu, thủ thành mà không xuất kích là tử thủ, là chuyện ngu ngốc mà kẻ giỏi dùng binh không bao giờ làm. Trong mắt địch nhân, quân ta chỉ là một đám ô hợp không được huấn luyện, chỉ có chỗ dựa duy nhất là sĩ khí cao ngất, vậy nên chỉ cần đánh cho chúng ta bại một trận đầu, gây nên thương vong thảm trọng là có thể tiêu diệt dấu chí của chúng ta rồi. Đây là một sách lược rất cao minh, vấn đề là chúng ta lại không phải đám ô hợp, vậy nên chỉ cần hiển lộ chút thực lực, bọn chúng sẽ chỉ còn một đường là triệt quân lui về Biên Hoang mà thôi. Khi bọn chúng tưởng rằng có thể dựa vào địa thế Biên Hoang Tập cố thủ thì mưa lớn sương mù sẽ đột nhiên giáng xuống, kể đó là công thế liên tiếp từng đợt như sóng thần bổ bao trùm thiên địa của bọn ta, lúc ấy ắt chúng sẽ hiểu được rằng mình đã sai lầm đến mức nào”.

Một người khác chột lên tiếng hỏi: “Sao Chiến gia đoán được địch nhân sẽ có viện binh phối hợp vậy?”.

Mộ Dung Chiến nở một nụ cười ngạo mạn, điềm đạm đáp: “Điều này lại càng dễ, chúng ta xuất hiện quá bất ngờ, địch nhân còn chưa rõ tình hình thế nào, lại chưa phát hiện được đạo kỳ binh của Thác Bạt Nghi, nên chỉ phái ra có hai ngàn kỵ binh bố trận ngoài Tập chừng hai dặm để kèm chế thế công của quân ta. Đến khi địch nhân biết được hậu viện của chúng ta vẫn còn đang trên đường đến đây, đồng thời cũng phát giác ra quân ta chỉ có năm ngàn

người, chiếm gần nửa tổng binh lực của chúng ta thì đương nhiên sẽ không để cho chúng ta dựa vào đồi cao mà bố phòng nữa đâu, ngoài ra chúng cũng muốn thử thăm dò khả năng chiến đấu của quân ta, nên tất sẽ quyết định tấn công. Nếu chúng ta bị tiêu diệt dễ dàng thì là lý tưởng nhất cho chúng, nhưng thực ra thì chỉ cần đánh cho bọn ta phải thoái lui là chúng đã hài lòng lắm rồi”.

Ngưng lại một chút rồi y lại nói tiếp: “Vừa rồi ta thấy điệu bộ thập phần tự tin của quân địch là biết chúng có viện binh phía sau, nếu không làm sao chúng dám khoa trương như vậy ngay trước mặt chúng ta chứ?”.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

Từ khu rừng bên tả tràn ra một đội kỵ mã địch, lao rầm rầm đến từ khoảng cách nửa dặm.

Đồng thời quân địch phía trước cũng bắt đầu chuyển động, tiến về phía bọn Mộ Dung Chiến.

Trống trận, tù và cùng kêu vang, đích thực có thanh thế tựa nuốt chửng cả nhật nguyệt cùng tinh tú.

Mộ Dung Chiến nở một nụ cười lãnh khốc, nói: “Phượng Hoàng đại trận!”.

Nữ kỳ hiệu thủ bên cạnh hấn lập tức vung tay phất kỳ hiệu ra lệnh bố trí Phượng Hoàng đại trận được sắp đặt riêng cho Trần Hoàng Cương.

oOo

Mười hai chiếc Song đầu truyền kể trận ở trên dòng Dĩnh Thủy cách Biên Hoang Tập mười dặm, phong tỏa hà đạo.

P phía sau là chiến thuyền và thuyền hàng lớn nhỏ chia nhau đậu hai bên bờ, bốc dỡ binh khí lương thảo xuống các bến đò tạm thời.

Ba chiếc máy bắn đá khổng lồ được đưa cả sang bờ đông, nhưng không dùng để bắn đá mà là Thiên Hỏa Phi Sa Thần Pháo do Cơ Biệt giám chế, tổng cộng có năm mươi thùng lớn, mỗi thùng hai mươi quả, số lượng tuy có vẻ nhiều, nhưng thực ra trên chiến trường chỉ cần một canh giờ là dùng hết, vì vậy cần phải tùy theo tình hình mà sử dụng, nếu không cần thiết thì sẽ dùng đá để thay thế.

Ngoài ra còn có hơn trăm bó Hỏa Thạch Độc Yên Tiền bọc trong bao vải dầu chống nước, lần lượt được dỡ xuống hai bờ đông tây, đặt dọc theo bờ sông.

Các chiến sĩ đều chiếm giữ các cao điểm ở hai bờ thượng du để phòng quân đột kích của địch nhân đến xâm phạm.

Trước mắt nhân số tuy gần được vạn người, nhưng thực ra chỉ có khoảng bốn ngàn là có khả năng huyết chiến với địch nhân trên chiến trường, hơn nữa lại toàn là bộ binh không có chiến mã, vậy nên không thể không lên bờ ở nơi cách xa trại địch, hơn nữa còn phải tiền phát chế nhân, kèm chế quân địch. Số còn lại chủ yếu là nhân công hỗ trợ xây dựng, quá nửa là các tráng nữ hoang nhân, trong số bọn họ cũng có không ít các cô nương yêu kiều yếu điệu, yếm oanh thổ thổ trong thanh lâu, giờ không ngờ đều trở thành hảo tử muội với những phụ nhân chân lấm tay bùn của chốn Biên Hoang Tập này.

Bờ đông có một ngàn quân sĩ và bốn ngàn người hỗ trợ, là chủ lực của đợt tấn công lần này, do Lưu Dụ đích thân chỉ huy.

Bờ tây có hai ngàn chiến sĩ và nhân lực trợ thủ, do Đồ Phụng Tam phụ trách. Các chiến sĩ chủ yếu là nhân thủ trong Chấn Kinh hội của y, kinh nghiệm chiến đấu thập phần phong phú, năng lực so với Thiên Nhân đội do Lưu Dụ chọn từ các chiến sĩ Đại Giang bang và người Khương tổ thành chỉ hơn chứ tuyệt đối không kém.

Giang Văn Thanh đương nhiên là người chỉ huy mười hai chiếc Song đầu chiến thuyền đã từng tung hoành khắp thủy đạo Nam phương, Tịch Kính và Phí Nhị Phiết làm phó, chiến sĩ lên đến hơn ngàn người, đều là hảo thủ của Đại Giang Bang.

Lưu Dụ đứng trên một điểm cao ở bờ đông, tả hữu có các Trác Cuồng Sinh, Tống Bi Phong, Hồ Lôi Phương, Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt, Phương Hồng Sinh, Trình Thương Cổ, đội quân phía sau chỉ có chừng hơn hai mươi con chiến mã dành cho để chủ soái và các tùy tướng. Nhìn hành động dỡ hàng đã gần hoàn thành, chúng nhân mới cảm thấy yên tâm được phần nào, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Lên bờ là thời khắc mà quân đội yếu nhược nhất, nếu có kỵ binh của địch nhân đến xâm phạm khẳng định sẽ phải nếm khổ đầu, cũng may thời khắc nguy hiểm nhất đó giờ đã qua đi.

Đồ Phụng Tam bên bờ đối diện phát cờ hiệu với họ.

Lưu Dụ hân hoan nói: "Hành động!".

Nữ kỳ thủ đang chờ lệnh phía sau vội múa cờ hiệu lên theo một động tác hết sức tuyệt mỹ để truyền đạt tín hiệu, làm tiếng tán thưởng nổi lên khắp bốn phía, cả tám vị nữ kỳ thủ xinh đẹp đều hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt.

Bên tả ngạn có tiếng tù và cất lên, bộ binh đi dọc theo bờ sông, hơn trăm cỗ xe cũng từ từ chuyển bánh.

Trác Cuồng Sinh vượt nhẹ hàm râu dài, cười lớn nói: "Nhìn xem! Hoang nhân của chúng ta thật đẹp, hôm nay Hoang nhân vĩ đại sẽ viết nên lịch sử mới cho Biên Hoang, tạo nên sự tích của Hoang nhân, truyền lưu thiên cổ, vĩnh viễn không phai".

Trình Thương Cổ bực bội nói: "Tên lão tiểu tử nhà ngươi lại làm trò để sau này Biên Hoang Tập quang phục thì mở Thuyết Thư quán phải không?".

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Làm ăn ở Biên Hoang chủ yếu là cạnh tranh công bằng, người nghĩ rằng mình thuyết thư hay hơn ta, thì ta cũng rất hoan nghênh người đến so tài".

Chúng nhân đều mỉm cười vui vẻ.

Lưu Dụ thấy xa đội đã tập kết xong xuôi, bèn nói: "Đến lượt chúng ta động thân rồi".

Tống Bi Phong lập tức truyền lệnh xuống: "khởi hành!".

Tù và cất lên một tràng dài.

Đại đội bắt đầu từ từ di động.

Cơ Biệt nói: "Bẩm cáo ông trời, xin người ngàn vạn lần đừng đổ mưa trước khi chúng con đến được Biên Hoang Tập hay là bắt bọn con phải đợi hai ba ngày mà không thấy nửa giọt mưa nào. Lần này lão gia người nhất định phải giúp chúng con mới được".

Chúng nhân đều rất muốn cười, nhưng không ai cười nổi.

Hồng Tử Xuân vỗ ngực tự tin nói: "Giờ ngươi bảo ta khoác lác cũng được, hay bảo ta có chết cũng giữ thể diện cũng được, ta dám khẳng định trước khi trời tối nhất định sẽ phong vân biến sắc, lôi đình giao kích, dự đoán của chúng ta sẽ thành sự thực".

Lúc này chợt có người phóng thẳng lên đỉnh đồi.

Trác Cuồng Sinh cười quái dị hỏi: "Có tin tức gì tốt hả?".

Người đến là Tiểu Kiệt, thủ hạ đắc lực của Cao Ngạn, gã lao đến trước mặt chúng nhân, thở hổn hển, hơi trên không tiếp hơi dưới nói: "Báo cáo các vị đại gia, tất cả y kế thi hành. Chiến gia đã chiếm được Trần Hoàng Cương, địch nhân chia binh làm hai đường, phái chừng tám ngàn người ra hợp kích Chiến gia, giờ vẫn chưa biết kết quả".

Cơ Biệt cười cười nói: “Hỏa Thạch Độc Yền Tiền của chúng ta có thể phát huy tác dụng rồi”.

Lưu Dụ cũng hân hoan tiếp lời: “Tình huống mà chúng ta sợ nhất chính là địch nhân chỉ lưu lại mấy ngàn người cố thủ trong Biên Hoang Tập, kỳ dư đều dốc cả ra ngoài tấn công, có điều nó vẫn còn chưa xuất hiện. Giờ chỉ là thăm dò thực lực mà thôi, Chiến gia chắc sẽ biết nên ứng phó thế nào”.

Tiểu Kiệt lại báo cáo tiếp: “Kỳ gia và năm trăm nhân thủ đã thành công tiềm hành vòng sau lưng địch nhân, đến được địa điểm mai phục”.

Tất cả nghe vậy thì đều cười vang thích thú, Cơ Biệt không ngờ lại là người hung phấn nhất.

Trình Thương Cổ sốt sắng hỏi tiếp: “Phía Nghi gia thì thế nào?”.

Tiểu Kiệt đáp ngay: “Nghi gia và các huynh đệ ra khỏi chỗ ẩn nấp liền tiến về phía đông Biên Hoang Tập. Theo tin tức tiểu Kiệt nhận được, Nghi gia sẽ giả bộ tấn công bờ đông, thi hành kế dụ địch hợp kích”.

Trác Cuồng Sinh liền tán thưởng: “Hảo hán tử! Đám thức lớn lắm!”.

Hồng Tử Xuân lại chau mày nói: “Điều này hình như không đúng như kế hoạch đã định lắm, nếu có gì sơ thất sẽ dẫn đến thảm cảnh toàn quân bị tận diệt đó”.

Hồ Lôì Phương cười cười bảo: “Hong gia có thể yên tâm, Thác Bạt Nghi là đại tướng đệ nhất dưới trướng Mã tặc chi vương Thác Bạt Khuê, sở trường nhất chính là chiến lược phản công trong tình trạng bị đại quân địch nhân hợp kích như vậy, ta có thể khẳng định gã sẽ hoàn thành được trọng nhiệm này, tuyệt đối không phụ lòng mong đợi của chúng ta đâu”.

Tống Bi Phong gật đầu nói: “Có thể lâm trận ứng biến mới là tướng soái cao minh nhất”.

Trình Thương Cổ lo lắng nói: “Thời khắc quay đầu bỏ chạy phải hết sức chuẩn xác mới được đó”.

Lưu Dụ điềm đạm ền tiếng: “Về mặt này thì càng không có vấn đề, quan sát địch tình là sở trường của tiểu Cao, có thể nói ở Biên Hoang này, hẳn chính là đệ nhất cao thủ về phương diện này. Không biết các vị có ai từng nghĩ đến điểm này hay chưa, ưu thế đứng trên đài cao chỉ huy của địch nhân cũng chính là khuyết điểm lớn nhất của chúng. Muốn chỉ huy phục binh thì chủ tướng địch ắt phải đứng trên đài cao dùng cờ hiệu ra lệnh, Cao Ngạn lại là kẻ tinh thông tất cả những cách truyền tin bằng kỳ hiệu của các tộc người, nhất định hẳn sẽ nắm rõ được tiến thoái toàn cục của quân địch mà giúp Thác Bạt Nghi hoàn thành nhiệm vụ”.

Chúng nhân cuối cùng cũng yên tâm, cùng nhau gặt đầu khen phải.

Lưu Dự nói tiếp: “Tướng tại ngoại có thể không tuân quân lệnh, quan trọng nhất là tùy cơ ứng biến, chiến lược có thể tùy theo tình hình mà thay đổi, chỉ cần đạt được mục đích là ổn rồi. Nếu không phải vậy, ngược lại còn khiến ta lo lắng nữa”.

Kế đó gã liền hạ lệnh: “Trừ Song đầu thuyền ra, những thuyền khác nhất loạt trở về Phụng Hoàng hồ”.

Kỳ hiệu lập tức vũ động.

Chúng nhân tung mình phóng lên ngựa, lao xuống chân đồi.

Trận chiến phản công Biên Hoang theo bước chân của bọn gã mà mỗi lúc một đến gần, giờ đã như tên đặt trên cung, chỉ chờ buông tay là phát.

oOo

Yến Phi hé mắt nhìn qua cửa sổ tình cảnh ở Chung lâu quảng trường, với công phu bình tĩnh của chàng mà cũng không khỏi dấy lên một cảm giác lo lắng không yên.

Quảng trường rộng tựa như biển thành nơi trung bày của đủ loại vũ khí và đủ thứ chiến xa khác nhau, xếp hàng thẳng đều tăm tắp.

Đập vào mắt chàng là mấy chục cỗ tiến xa bốn cung ở Đông đại nhai, mỗi lần có thể phát ra bốn mũi tên khổng lồ, chẳng những lực xuyên phá cực mạnh, xuyên được cả đẳng thuẫn, mà xạ trình còn lên tới cả ngàn bộ”.

Loại chiến xa nặng nề này có tác dụng rất hạn chế trong dã chiến, nhưng thủ thành và công chiếm thì lại có uy lực vô cùng, chỉ cần thưởng tượng ra cảnh quân sĩ bên mình tấn công vào từ Đông môn mà gặp phải những chiếc tiến xa này, mỗi xe bắn ra bốn mũi tên, Hoang nhân đảm bảo sẽ bị bắn cho người rơi ngựa đổ, hỗn loạn quân không ra quân chứ chẳng nghi.

Giờ xe cung nỏ đã được giấu trong Dạ Oa Tử, chính là để che mắt Hoang nhân bọn chàng, đến khi thời cơ xuất hiện, chúng sẽ bất ngờ xuất kích, công kỳ vô bị, chiếm mọi tiện nghi.

Ngoài ra còn hơn trăm cỗ máy bắn đá đang xếp sẵn trên quảng trường chờ phát động. Sau khi bắt đầu công phòng chiến, bất luận là địch nhân đến từ hướng nào, những cỗ máy chiến tranh này cũng có thể mau chóng được đưa về khu vực đó để tăng viện, chính Dạ Oa

Tử và bốn con đường lớn đã tạo điều kiện thuận lợi để những cỗ máy nặng nề này có thể di chuyển nhanh chóng.

Ngoài ra còn có hơn trăm chiếc xe có thể chấn tên, dưới chân Chung Lâu thì bày đầy các thùng sắt, ước chừng phải lên đến ba bốn trăm chiếc, nếu chàng đoán không lầm, trong thùng có lẽ là thứ gì đó như tro than hoặc vôi bột, nếu đổ từ trên cao xuống ắt sẽ gây tổn hại đến mắt và thị lực của quân sĩ.

Yến Phi cũng không khỏi bội phục địch nhân, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã kiểm được không biết bao nhiêu thứ vũ khí lợi hại, có thể thấy lời truyền ngôn người Khương giỏi phòng thủ quả không phải chuyện bịa đặt.

Phải làm sao đây?

Giả như bọn Lưu Dự không hiểu được địch nhân đã ẩn tàng thực lực, rất có thể sẽ bị lật thuyền trong mương rạch, sau khi tấn công vào đây liền bị bọn chúng nhất cử tận diệt, thua một trận thật vô cùng uất ức.

Đúng lúc này, một đội binh mã gồm nửa là người Khương, nửa là người Tiên Ti, tổng cộng ước chừng trăm người đi xuyên qua các thứ vũ khí nặng nề đó, đi thẳng về phía Thái Hoa cư.

Yến Phi giật mình kinh hãi, lòng thầm nhủ không biết có phải đối phương đã phát hiện ra điều gì đó nên mới đến Thái Hoa cư lục soát tìm kiếm bí thất hay không?

Đang phân vân chưa biết nên lập tức bỏ chạy hay nấp vào địa đạo tiếp thì đám kỵ sĩ kia đã dừng lại trước cửa Thái Hoa cư.

Chỉ nghe kẻ gác cửa dùng Hán ngữ hô vang: "Liên quân tất thắng!".

Một tên vừa tới liền đáp trả: "Hoang nhân thảm bại!".

Yến Phi quay đầu lại quan sát xung quanh, đại đường vốn đặt đầy vũ khí giờ đã được dọn sạch sẽ, giờ chỉ còn lại mười mấy chiếc sọt đựng đầy tên.

Cửa mở ra.

Yến Phi khẽ lách người một cái, nấp ngay phía sau đồng sọt.

Với thân thủ của chàng, bất cứ lúc nào cũng có thể xông xuống địa đạo rồi thoát ra từ lối khác, nhưng quan trọng nhất là phải điều tra được ý đồ của địch nhân trước đã.

- o O o -